

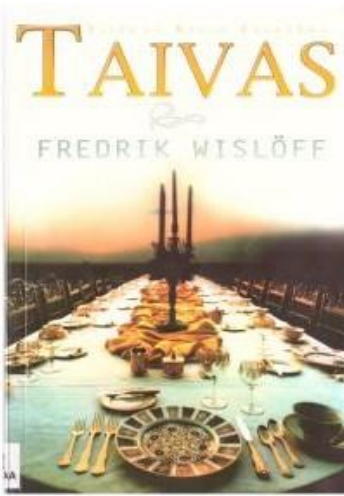
TAIVAS VI

Väinö Hotti

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF
31.12.1908 - 25.6.2004

(nettikuva)

CARL FREDRIK WISLÖFF,
TAIVAS, (Kuva ja Sana, 2006).
Teh. ja kuvat VHN.

**"Autuaat ne, jotka ovat kutsutut
Karitsan hääaterialle!" (Ilm.19:9).**

ÄITI KULTA

*Äiti kulta, kerro mulle missä taivas on,
tähtienkö tuolla puolen vaan?
Pilvein päällä, voiko sinne mennä, äiti
oi, sano mulle missä taivas on.*

Kerto:

**Mielelläni tahtoisin jo mennä taivaaseen,
siellä on aina ilo, ei oo siellä kyneleet.
Äiti, ootko valmis niin me matkustamme pois,
tähtein tuonne puolen taivaaseen.**

*Sairas pikkuveljemme kun kutsun sinne sai
terveeksi hän muuttui, sanoit sen.
Mutta kun sä itkit sanoin: nyt hän siellä voi
enkeliä luona paremmin.*

*Äiti ootko ajatellut mennä taivaaseen,
vaiko tahdot täällä olla ain?
Silloin et voi koskaan nähdä pikkuvel-
jemme enkeliä luona kun hän on.*

*Äiti, olen kuullut että kun on syntinen
silloin ei voi päästä taivaaseen,
mutta että Jeesus antaa valkovaatteen.
Onko sulla, äiti sellainen?*

*Miksi itket, äiti pieni, pyyhi kyneleet,
jos sä tahdot päästä taivaaseen.
Kun vain Jeesus antaa taivaan, laulu
hälle soi, matkustamme sinne kauas pois.*

(netti)

*Niin kuin urheilija, joka tekee kaikkensa päästäkseen maaliin, saa voittajana
laakeriseppleen, niin saavat Herran köyhät pyhiinvaeltajat matkan päässä elämän
kruunun ja kunnian kuihtumattoman seppleen.*

Sillä elämän kruunu on Jumalan pelastettujen lasten kunnia. Kruunu on korkean arvomme merkinä.

Elämän kruunu on Jumalan kunnianosoitus pelastetulle ihmiselle. Iäisyys on kunniapäivämme.

Iäisyys on kunniapäivämme.

Se vasta hetki, jolloin meille ojennetaan laakeriseppele ja kruunu painetaan päähämme. On suurta onnea seisoa Hänen edessään kunnioitettuna, kruunattuna.

Silloin valtaa sielun omituinen tunne: Minäkö kruunattuna? Voi ei? Minun osani on seisoa häpeästä punastuvien kasvojen edessä, näen selvemmin kuin koskaan, pohjiamyöten, että työ on Hänen eikä minun. Jos Hän on tehnyt työn, myös kunnia ja kruunu kuuluvat Hänelle.

Niin otan kruunun päästäni ja heitän sen tomuun – ei, siellä ei ole tomua – minä heitän sen Hänen jalkojensa juureen ja sanon:

”Sinä, meidän Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä Sinä olet luonut kaikki” (Ilm.4:10,11).

Entä mitä sitten? Enempää ei kerrota. Rohkenemme kuitenkin kuvitella, mitä sitten tapahtuu.

Kruunu ei jääne maahan makaamaan. Eikä sitä ollut siihen tarkoitettu – vaikka se olisikin ollut sen oikea paikka.

Hän kumartuu itse ja ottaa kruunun maasta.

Sanomattoman hellästi ja ilon valtaamana Hän panee sen jälleen päähämme ja sanoo:

”Sinä olet oikeassa. Kun nyt tänä päivänä seisot pelastettuna täällä kotona, se ei tapahdu sinun ansiostasi. Sinun on täällä taivaassa opittava täysin ymmärtämään muuan sana. jota usein tavailit ja jonka sisällyksen toisinaan luulit tietäväsi, sana armo.

Sitten Hän varmaan osoittaa omaa otsaansa. Siinä otsassa on syvät arvet.

Silloin muistan orjantappurakruunun.

Minä, jonka päässä on elämän kruunu, käsitän äkkiä sovituksen salaisuuden iäisen sisällyksen. Näen yhä syvemmillä. Näen Hänet itsensä – Jeesuksen Kristuksen – Ihmisen Pojan – Karitsan - . En voi enää irrottaa katsettani. **Minut ravitaan Hänen muotonsa katselemisella.** Tulen vallatuksi – mukaan temmatuksi. Jokin vapautuu sisimmässäni. Kaikki esteet ovat poissa. Sydämeni kiitos ja riemu pääsevät valloilleen. Kiitoksella ei ole rajoja. Eikä mitään pidätä minua päästämästä sitä kuuluville. Puhkean ylistysvirteen – ylistykseen **Karitsalle**, Hänelle, joka kautta iäisyyksien on kaikkien pelastettujen rajattoman riemun kohde – Hänelle, joka itse teki työn, mutta kruunasi minut.

Toden totta: *”Hän kruunaa minut laupeudella!”*

Alkukielen kruunua vastaava sana voi myös merkitä seppelettä, seppelettä, joka kukkii ikuisesti ja täydellisesti eikä koskaan kuihdu” (90-92).

”Siitä olen kuitenkin vakuuttunut, että lapsi saa joka tapauksessa elämän kruunun. Kuolema ei tietänyt suinkaan keskeytystä lapsen kasvussa. **Kuolema siirsi pienokaisen uuteen maailmaan, missä on paljon suuremmat ja paremmat mahdollisuudet.** Siellä lapsi saa kehittää itseään täydellisesti. Kaikki kyvyt pääsevät oikeuksiinsa. Mikään ei estä kasvua eikä pilaa sen elämää.

Lapsesi on tallella Jumalan luona. Kun tapaat hänet jälleen, hän on ennättänyt täyteen kypsyyteen, hänen elämänsä on kruunattu” (92).

”Nuori ihminen temmataa pois. Hän on ennättänyt elämän kynnykselle. Elämänrohkeutta uhkuen hän avasi mielensä työlle, onnelle ja elämälle.

Sitten tuli kuolema. Tylynä. Piste.

Ei, ei piste. Onnen kynnyks vain kohotettiin korkeammaksi. Siitä tuli aivan uuden elämän kynnyks. **Kuolema ei katkaissut mitään. Kuolema vain otti tieltä esteet, jotta elämä voitaisiin elää täydellisesti.**

Nuori mies elää yksinäisellä seudulla. Hänen sisimmässään soivat sävelet. Iltaisin hän istuu pihalla soittamassa viulua. Ja väkeä kerääntyy kuuntelemaan. Mitähän tuostakin pojasta tulisi, jos hän vain pääsisi maailmalle oppimaan? Varat ovat kuitenkin niukat, työ sitoo, kotitalo kahlehtii. Niin hän jää lahjoineen, kykyineen, jotka eivät koskaan pääse oikeuksiinsa.

Pääsevät kerran. Jos hän pääsee taivaan kirkkauteen, hän saa siellä soittaa viuluun Jumalan kunniaksi täydellisessä kirkkaudessa.

Meillä jokaisella on kykyjä, jotka eivät koskaan voi kehittyä täällä maan päällä. Elämä kysyy yksipuolisuutta. Tarvitaan asiantuntijoita! Työ nielee meidät.

Elämänolot sitovat. Niin monet harrastukset on uhrattava työn alttarille. Yksi kyky vaatii niin suuren sijan auringossa, että toiset näyttävät näivettyvän” (93).

Jumalan kiitos, kerran ne (elämän esteet ja rajat) poistuvat. Iäinen elämä on oleva paljon enemmän kuin olet koskaan rohjennut odottaa maiselta elämältä. Jos unelma on elämää kauniimpi, on taivaan ilo oleva unelmaakin kauniimpi. Jos suunnitelmat olivat todellisuutta rikkaammat, on iäinen elämä oleva rohkeimpiakin suunnitelmia rikkaampi. Jo elämä on kovaa pettymystä, on iankaikkisuus oleva rajaton yllätys. Jos elämä houkutteli alistumiseen, sinut temmataa kerran mukaan ikuisen riemuun. **Jos elämä jäi köyhäksi ja yksipuoliseksi, iäisyys antaa sinun maistaa ihanan elämän täyteyttä.**

Sinä päivänä, jolloin saat elämän kruunun” (94).

Mieleltään sairaat ihmiset ovat niitä, joiden elämäniidut pääsevät kehittymään vähemmän kuin kenenkään toisen.

Mielisairaat elävät pilkkopimeässä. Jumala on vetänyt heidän järkensä ikkunan eteen kaihtimen. He elävät suljettuina, niin ruumiiltaan kuin sielultaan. Jumala ja ihmiset ovat teljenneet heidät. Toisin ei voi olla. **”Niin, Isä, sillä näin on sinulle näkyneksi hyväksi”** (Matt.11:26).

Sellainen elämä tuntuu hyödyttömältä ja turhalta. Kyvyt eivät pääse kehittymään, mieli on sairas, ja järki pimentynyt.

Joutuukohan **rakkaus** milloinkaan kovemmalle koetukselle kuin niillä, joiden omaiset ovat mielisairaita? Rakkaus etsii yhteyttä, mutta yhteyttä on vaikea saada. Toisinaan sairas vastaa rakkauteen välinpitämättömyydellä tai ehkä vastenmielisyydellä ja ylenkatseella.

Helpompaa on, jos rakkaamme ovat vammaisia. Silloin rakkaus saa helpommin vastakaikua. **Vammaiset tarvitsevat paljon ja ovat kiitollisia vähästäkin.** He tarvitsevat paljon huolenpitoa, ja siitä rakkaus saa rikkaan maaperän kasvaakseen.

Kuitenkaan elämä ei tässäkään tapauksessa pääse kehittymään. On vain mitättömiä pieniä ituja, jotka eivät koskaan kasva eivätkä kypsy.

Kerran kyllä.

Mielisairaatkin Jumalan lapset saavat kerran elämän kruunun. Kaihdin kierretään ylös. Pilkkopimeys väistyy säteilevän valon tieltä.

Järki ja kyvyt ovat maisen elämän aikana olleet kätkössä Jumalan luona. Jumalan tallessa ne ovat kasvaneet kaunista kasvuaan, ja **nyt ne kaikki puhkeavat kukkaan.**

Niin, ehkä nämä sairaat saavat erityisen kirkkauden ennen meitä muita. He ”eivät saaneet hyvänsä eläessään” ja ”nyt heitä lohdutetaan erityisellä lohdutuksella”.

Heidän häijyjä sanojaan ja mielettömiä tekojaan täällä maan päällä ei heille ikinä lueta, sillä **”he eivät tienneet, mitä tekivät”.**

Kenties me myös joskus näemme, että Jumalalla on ollut tällaiseen sairaaseen sieluun pääsyteitä, joista me emme tietäneet. Raamattu sanoo, että Jumalalla on muitakin teitä ihmissydämeen kuin järjen tie. Mikä on salattu ymmärtäväsiltä, on ilmoitettu lapsenmielisille (Matt.11:25), **Mielisairas jos joku on lapsenmielinen.**

Moni mielisairas kärsii. Kuka ymmärtää alakuloisuuden synkkää yötä? Tai ”vainotun” alituista tuskaa.

Jos kerran on olemassa tällaisia varaovia sieluihin, voimme olla varmoja, että Jumala, joka rakastaa sairasta, käyttää niitä ahkerasti. Niinpä voi olla, että sairas, joka näyttää kärsivän niin suuresti, saa lohdutusta ja lievitystä, jota me emme tunne.

Järjen kaihtimen taakse on Jumala sytyttänyt pienen öljylamppunsa, joka loistaa lohduttaen sairasta yön pimeydessä.

Kun ajattelet kärsiviä rakkaitasi, älä kuitenkaan hellitä otettasi tästä totuudesta: **Jumala on hyvä.**

Tämän sanan totuuden näet kerran – kun rakkaasi saavat elämän kruunun ja saavat jälleen sen järjen, joka on ollut kätkössä Jumalan luona kasvaen siellä kaunista kasvuaan pyhydessä ja kirkkaudessa.

Silloin on myös se rakkauden yhteys, jota moni turhaan tavoittaa, oleva täydellinen. Se ymmärtämys ja yhteys, jota elämä ei suonut sairaille heidän suhteessaan rakkaisiinsa, on puhkeava rakkauden lohdutukseksi.

Verho, joka peitti elämän, on hävinnyt. Arvoitukset on ratkaistu. Kaikki tuska on unohdettu. Raskas ja sairas mieli on vaihtunut ihmeelliseksi riemuksi.

*Rakkaudessa ja riemussa he seisovat yhdessä rakkaittensa kanssa Jumalan valtaistuimen edessä, ymmärtävät ja **kiittävät**” (94-96).*

1. Oon vieras, muukalainen Mä aina päällä maan. Mun kotini ei täällä Alhaalla olekaan. Yhäällä koti mulla On luona Jumalan, Autuuden, rauhan maassa, Ja sinne halajan.

”Oi, koti rakkahin. Ei löydä vertaa sulle Mä missään päällä maan.”

5. Ja kohta aivan pääsen Sun helmaas, kotini, Kun Jeesus itse saapuu, Mun täältä noutavi. Mä siellä täyttyneenä Saan nähdä uskoni, ja kultaharpuin kiittää Voin Herraa iäti.

”Oi koti rakkahin...”

HLV 530:1,5

(nettikuva)

*”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun. **Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa.** Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen”*
Joh.14:1-3.